

[Olav Olsen.]

Betydning, skal være international. Det er et Forslag til Lov om Prisaftaler, og den højtærede Handelsminister udtalte ved Forelæggelsen, at det i alt væsentligt var bygget paa en Resolution, der er vedtaget paa den interparlamentariske Konference i London, tiltraadt enstemmigt af alle Deltagere, altsaa ogsaa enstemmigt af de danske Deltagere, som var valgt af deres Partier herhjemme fra. Jeg gaar ud fra, at det er rigtigt, at de delegerede i London, der mødte dels for det konservative Folkeparti, dels for Venstre, dels for det radikale Venstre og dels for Socialdemokratiet, var valgt af Partierne og optraadte paa deres Vegne. Men naar saaledes delegerede paa en saadan Konference vedtager og giver Tilslutning til en Resolution, saa maa ogsaa Partierne herhjemme i Danmark i nogen Grad staa inde for, hvad Resolutionen udtaler, og det skal jeg paa Venstres Vegne anerkende. Vi anerkender den Stilling, de delegerede har taget, og vi tager velvilligt mod det Forslag, som her er forelagt.

Noget andet er, om Velvilligheden kan strække sig saa vidt, at vi kan sige, som Ministeren siger i disse Paragraffer, at det skal være saadan og saadan ifølge Resolutionens Ord og Aand. Hertil vil jeg sige, at forskellige af Paragrafferne knapt giver Udtryk for den Aand, der har præget Resolutionen, men det er noget, vi kan forhandle om, og der er maaske Mulighed for en Overenskomst paa dette Grundlag. Der har i en vis Del af Pressen herhjemme været ført en Forhandling om de konservative delegeredes Stilling, hvori det siges, at de har nok været med til at vedtage det, men Partiet hæfter ikke for det. Nu skal jeg indrømme, som jeg sagde før, at vi hæfter heller ikke for dette Lovforslags Ordlyd, men for Aanden i Resolutionen hæfter man, ellers hører jo al interparlamentarisk Forhandling op. Det er dog meningsløst, at det, man som delegeret i London har været med til at vedtage, ingen Betydning faar hjemme. Venstre staar velvilligt overfor dette Lovforslag, for saa vidt det kan ændres paa de Punkter, hvor vi mener, det er i Uoverensstemmelse med, hvad London-Resolutionen kræver. Den første Betingelse, synes jeg, for at gaa med til en saadan Lovgivning er, at den formes saaledes, at den ikke under nogen Omstændighed kommer til at skade Erhvervslivets gode og sunde Udvikling, og det stemmer ogsaa med den højtærede

Handelsministers Ord ved Forelæggelsen. Det, der er Meningen, er at komme det til Livs, at man fra Erhvervenes Side søger ved Prisaftaler at lægge urimelige Byrder paa Befolkningen. Nu tror jeg ikke, Prisaftaler har saa forfærdelig stort Omfang i Danmark eller betyder saa forfærdelig meget i vort økonomiske Liv. Jeg skal ikke sige, at vi ingen har, men at det er saa alvorligt med Prisaftaler, tror jeg ikke, og sidste Aar, hvor vi søgte Oplysninger om de Prisaftaler, Ministeren mente vi havde, fik vi kun meget svage og mangelfulde Oplysninger, som ikke sagde ret meget om Forholdene her i Landet.

Jeg synes ogsaa, vi i Danmark har det bedste Værn mod Prisaftaler i vort udprægede Andelsvæsen. Naar jeg siger dette, er det som god Andelsmand og som en Anerkendelse af Andelsvæsenets store Indsats og store Arbejde. Men jeg skal villigt indrømme, at selv et saa godt og sundt Skud kan vise en Afvigelse fra det gode, man tilsigter. Jeg erindrer, at der for en Del Aar siden var en Varebranche, hvor en Prisaftale havde bevirket, at Varen var blevet uforholdsmæssig dyr, og jeg var da med til at skabe en stor Andelsvirksomhed i samme Branche. Men efterhaanden som den voksede sig stor, gik den lige ind i Armene paa den Trust eller dette trustlignende Selskab, som der i dette Tilfælde var, og fulgte samme Handelspriser, som dette Selskab havde. Saa var vi nogle menige Andelsmænd, der spurgte vore Repræsentanter i dette Selskab, hvordan det kunde forholde sig. De sagde: Ja, det er rigtigt, men I faar Varen til den billigste Pris, vi kan producere den til her i Landet, vel at mærke, naar vi selv skal betale alle Fabrikationsomkostninger; og naar vi sælger den billigere i Udlandet, skyldes det andre Forhold. Som god Andelsmand troede jeg hvert Ord og har aldrig gjort Vrøvl over det. Nu ser jeg desværre i Aviserne — det kan være, det ikke passer, men der gaar jo sjælden Røg af en Brand, uden at der er Ild i den —, at dette Andelsselskab bygger en Kirke til 60 000 Kr. Nu er det jo et meget smukt Formaal at bygge Kirker, og det er det maaske ogsaa deroppe, især hvis der er Brug for den Kirke, og det gaar jeg ud fra, naar Andelsselskabet bygger den. Men det kan aldrig være Andelsselskabets Opgave at brandskatte Forbrugerne for at kunne bygge en Kirke. Intet er fuldkomment her i Verden, og Andelsselskaber altsaa heller ikke, men i det